

NIESPRAWA (2) *sb f*

e prawdopodobnie jasne (tak w nie-); oba a jasne.

sg [G niesprawy. ◇ D niesprawie.] ◇ A niesprawę (1). ◇ pl A niesprawy (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII(XVIII) w. s.v. sprawa.

Zakłócenie sprawnego działania, brak porządku (2) : ánoć ten smák wiele ku szkodzie przywoźi: czuiąc więc potym/ y w żywoćie y we wżyftkim ćiele wielkie nieśprawy. SienLek 16v; bo śie tego wiele przytrafuie/ iż w ćiągnieniu álbo w pośtępku nierządny/ wielkie zámiełzanie woýfká bywa/ á przełto nieprzyaćiel widząc tháką nieśprawę prędko ie przemoże BielSpr 6v.

[W połączeniu szeregowym: Inśzych przykłádów iełt też w tey Hiftoryey niemáło/ ták ku mądrości/ śprawiedliwoći [...]/ iáko y ku zuchwáłftwu/ głupftwu/ nieśprawie/ zawiści/ zdradzye. HistTroj A4v; PismaPolit 165.]

[Szereg: »niesprawa i nieporządek«: Nieśprawy y nieporządku wiele iełt w Rzeczyp. náłzey GrabZdanie B.]

Synonimy: nieporządek, nierząd.

Cf [NIESPRAWIANIE], NIESPRAWNOŚĆ, SPRAWA

AK